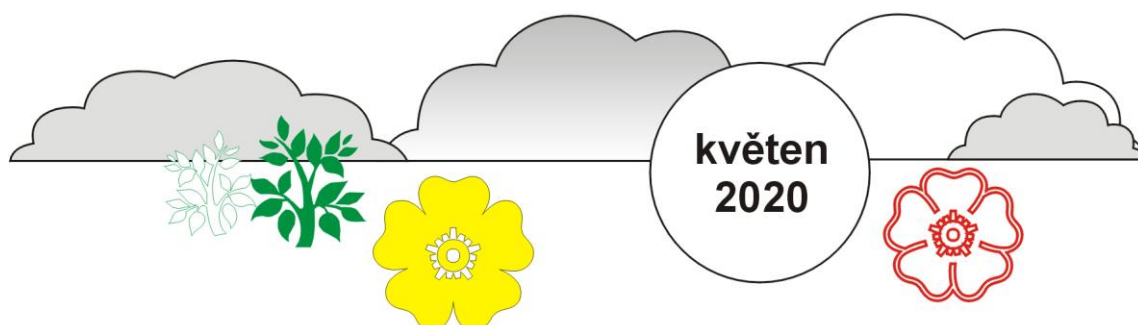

Starohobezský

SLON

K
Í
N
D
O
V
Ú

A jsem opět tady, váš školní časopis Slon. Situace je nyní jiná než minulý měsíc. Nouzový stav byl odvolán a s tím souvisí vedle mnoha jiných událostí i návrat dětí z prvního stupně do škol. O nástupu starších žáků se jedná, takže uvidíme, zda se v posledních červnových dnech setkáme osobně i s žáky z druhého stupně.

Já vám na svých stránkách přiblížím názory na stávající výuku a na návrat do škol. A protože vaše příspěvky o nejhezčích dárcích byly velmi zdařilé, dovolím si uvést další vaše vzpomínky na dobu, která o koronaviru neměla ani tušení.

Zajímavé zážitky ze čtení přeje

Slon

Hodnotíme výuku...

- Hanka:** Líbí se mi vysvětlování učiva, problém je to, že někdy se to seká. Já jsem si na konference zvykla, takže bych je klidně brala i dál.
- Martin:** Někdy se nedá připojit, ale raději se budu učit přes konference než chodit do školy.
- Veronika:** Mně se to celkem líbí, vyhovujeme mi to, i když někdy se to seká.
- Petr:** I když nejsem ve škole, vysvětlení přes kameru mi vyhovuje. Vadí mi, že někdy je špatně rozumět. Ale raději bych chodil do školy.
- Karolína:** Mně se líbí, že mě učitelé nevidí, takže konference jsou fajn.
- Natálie:** Dobré je to, že nemusím ráno brzy vstávat; špatné to, že je někdy horší připojení. Já bych ale byla raději ve škole.
- Tereza:** Líbí se mi vysvětlování učiva a méně domácích úkolů; nelíbí se mi problémy s připojením. Raději bych chodila do školy.
- Ilonka:** Výhoda je, že nemusím brzy vstávat, rozumím všemu lépe, je to lepší než výuka OneNote. Nevýhodou je, že občas je špatně rozumět.
- Jirka:** Mně se líbí, že ráno nemusím brzy vstávat, že je méně domácích úkolů a učivo dokonce chápu lépe, než když jsem ve škole. Bohužel je občas problém s připojením.
- Simča:** Dobré je, že když nechci mluvit, budu mlčet. Je fajn, že mě není vidět. Někdy se přenos seká. Ale já bych šla raději do školy.
- Šimon:** Výhodou je, že jsme doma; nevýhodou je to, že se nevidím s ostatními spolužáky.
- Irenka:** Je fajn, že se učíme z domova, nikdo mě neštve a v hodině můžu být na mobilu.
- Danka:** Mně osobně se tento způsob výuky líbí, protože nemusím nikam jezdit. Když nechci, tak mě nikdo nevidí. Sice se nevidím s kamarády, ale to mi zase tolik nevadí.
- Pepa:** Plus je v tom, že nemusím nikam chodit. Ale lepší je přímá výuka – kvůli vysvětlování a kvůli tomu, že můžeme vidět kamarády a učitele.
- Aneta:** Je dobře, že mě nikdo nevidí, špatné je to někdy s připojením. Snad tímto způsobem nebudeme studovat v budoucnu.
- Monika:** Mně vyhovuje, že jsme doma a nemusíme jezdit do školy. Problém je někdy připojení.
- Adéla:** Plus je v tom, že jsme více doma; mínus v tom, že není občas rozumět.
- Veronika:** Je dobře, že jsme doma. Bohužel je někdy špatný přenos.
- Karel:** Výhoda je, že se nemusím vidět s těmi, s kterými se vidět nechci. Oceňuji pohodlí domova a to, že si v rámci možností můžu dělat to, co chci. Mínus je to, že se nemůžu vidět s těmi, s kterými se vidět chci. A není 100 % spolehlivost. Zpočátku jsem styl výuky přes konference hodnotil dobře, dnes mě to už omrzelo.

Mají třídnické hodiny smysl?

Všichni žáci naší školy se pravidelně každý týden setkávají na třídnických hodinách se svými učitelkami. Ty dětem jistě vysvětlily, že jde o to, abychom neztratili vzájemný kontakt, abychom probrali možné potíže nebo si jen tak společně popovídali. Dotaz, zda mají třídnické hodiny smysl, byl položen několika osmákům a vy si přečtěte jejich odpovědi.

Pavel

Na třídnické hodině může být zábava, ale já si myslím, že jsou k ničemu. Většinou si řekneme něco k výuce na dálku, ale to si přece můžeme říct v češtině.

Filip

Hodiny máme proto, abychom s třídní řešili nějaké problémy, třeba když je problém s výukou. Nebo si spíše jen tak spolu povídáme.

Radek

S třídní si tam povídáme a taky řešíme potíže, které máme.

Honza: Na hodině se můžeme na cokoliv zeptat nebo se o něčem poradit. Můžeme si tam i povídat, popř. si tam něco zahrát. A to se mi líbí. Jen si myslím, že by nemusely být 45 minut, 20 minut by stačilo.

TU Jitka Cvrčková

Škoda, že nebylo zmíněno, že jsme měli na třídnické hodině hosty. Navštívila nás totiž Honzíkova maminka, která nám přinesla ukázat rodinného mazlíčka, fretku Belinku. Honza nám o fretce řekl spoustu informací a fretka se tvářila jako velká hvězda. U zvířecích kamarádů setrvám, neboť Sabina se také pochlubila, a to fenkou Julíí a želvou Pepinou. Julie i Pepina se na třídnické hodině chovaly vzorně a díky jejich majitelce jsme se i o nich dozvěděli hodně zajímavého. Na tuto hodinu vzpomínám moc ráda. Jako jsem ráda za to, že se spolu vidíme, že se slyšíme, že si třeba jen tak povídáme. To je totiž podstata třídnických hodin.

První stupeň nastoupil do školy!

V pondělí 25. května se vrátili žáci a žákyně prvního stupně do školních lavic. Všichni

nepřišli, někteří nemohli nastoupit ze zdravotních či jiných důvodů. Každopádně se ptám starších žáků, zda svým mladším kamarádům návrat do školy závidí?

Veronika:

Určitě jim nezávidím, já jsem ráda, že do školy nejdu. Naše sousedka ale povídala, že je ráda, že její dvě děti do školy už jdou.

Pepa:

Upřímně mi je fuk, jestli do školy půjdu, nebo jestli zůstanu doma. Ale podle mě je dobře, že 1. stupeň nastupuje. Proč? Výuka na prvním stupni je nejdůležitější.

Adéla:

Závidět jim lze to, že se uvidí s kamarády. Ale nezávidím jim to ranní vstávání.

Simča:

Moje sestra, která chodí do druhé třídy, do školy šla a těšila se tam. Já bych se těšila pouze na lidi.

Aneta:

Já těm dětem závidím, já bych šla taky do školy! Ale je pravda, že jsem si na dálkovou výuku už zvykla.

Danka:

Já jim nezávidím. Mně se tento styl výuky líbí. A držím se toho, že všude je dobře, ale doma nejlépe.

Šimon:

Můj bratr, který chodí do 4. třídy, do školy nešel. A mně už je to jedno.

Irča:

Rozhodně bych do školy nešla ani za nic. Jsem doma ráda. Vůbec těm špuntům návrat do školy nezávidím.

Karel:

Můj bratr do školy jde, tak jen ať si jde. Já sám bych šel do školy pouze kvůli kamarádům.

Radek:

Moje sestra do školy jde a já jsem za to rád. Nemusím poslouchat, když se ve svém pokojíku dálkově učí. Ale asi nošení roušek není třeba závidět.

Sabina:

Do školy by se mi nechtělo, už by to na měsíc ani nemělo cenu. Můj bratranec, který chodí do první třídy, do školy šel a těšil se tam.

Kuba:

Moje mladší sestra do školy nenastoupila. A já už jsem si zvykl na dálkovou výuku. Jsem rád, že nemusím ráno vstávat.

Nikola:

Mně se do školy chce i nechce. Chce se mi tam kvůli kamarádům, nechce se mi tam proto, že se musí ráno vstávat.

Honza:

Mně se to líbí tak, že bych klidně zůstal doma s tímto stylem výuky po celou školní docházku. Jsem doma s mamkou i sestrou. Chyběl mi sice kontakt s kamarády, ale nyní už jsme začali chodit ven, a tak je to lepší.

Pavel:

Já jim nezávidím. Osobně by mě naštvalo, že ti starší do školy nejdou. Doufám, že my už do školy do konce roku nepůjdeme.

Dárek, který mi udělal radost

Je těžké říct jeden dárek, protože já mám radost ze všech dárků, které od někoho dostanu. Nezáleží na tom, jak je dárek drahý či velký, ale na tom, jestli je užitečný a budete ho využívat. Není to o tom dostat dárek, schovat ho někam do skříně a vynadat ho za deset let, když si na něj náhodou vzpomenete. Je jasné, že z některých dárků máte větší radost a z některých menší. Já osobně mám největší radost z toho, že nám rodiče dovolili mít pejska. Sice jsem dokázala žít i bez něj, ale je jisté, že se díky němu donutím k pohybu. I když mě moc neláká to, že po něm budu muset uklízet, tak už teď vím, že pro mě bude hodně znamenat.

Adéla

Každý dárek, který jsem kdy dostala, mi udělal radost. Ať už byl malý nebo velký, drahý nebo levný, tak jsem z něho měla radost. Ale největší radost jsem vždycky měla ze zvířátka. I když náš taťka nikdy nechtěl doma domácího mazlíčka, tak jsme ho vždycky nějak přemluvili. Dárek, který mi udělal největší radost, jsem nedostala sama. Dostala jsem ho společně se sestrou. A byl to náš vlastní kůň. Kobytku jsme dostaly před rokem a půl jako předčasný dárek k Vánocům. Moje pocity byly všelijaké. V tu dobu jsem neměla slov. Nedokázala jsem ani pořádně poděkovat rodičům, že nám pořídili vlastního koně. Protože vím, jak je to finančně a časově náročné. Byla jsem úplně zaskočená, ale hrozně šťastná. První týden jsem tomu ani nevěřila,

že je kobylka naše, myslela jsem, že je jenom půjčená a že zas odjede. Pro mě to znamená novou etapu života, na kterou se strašně těším. I když momentální stav nám to neumožňuje, tak to moc nevádí. Protože my máme celý život před sebou a teď si aspoň můžeme odpočinout.

Aneta

Asi nejvíce mě potěšil dárek – kniha. Knihu jsem dostala za pololetní vysvědčení. Jmenuje se Poslední klíč. Autorem je Alec Palmer. Autorovo zpracování knihy se mi velmi líbilo. Musím přiznat, že jsem si tento dárek vybrala vlastně sama. Původně jsem si chtěla koupit úplně jinou knihu. Mamka mi řekla, že by mě ta kniha asi moc nebavila, takže mi mamka nakonec ukazovala na internetu jiné knížky. Četla jsem si ke všemu upoutávky, ale pořád jsem si nemohla vybrat. Nakonec jsme narazily na knížku Poslední klíč, o které mi mamka říkala, že se pro mě nehodí. Ale já jsem ji přesvědčila. Když mi kniha přišla, tak jsem z ní měla obrovskou radost. Přestože nejsem až tak velký čtenář, knížka mě zaujala natolik, že jsem ji přečetla asi za osm dní. Na této knize se mi líbilo to, že jsem si myslela, jak dopadne. Ale to jsem se mylila, dopadlo to úplně jinak. Zajímala jsem se také o autora. Autor píše pod pseudonymem a mládí prožil v Telči. Zjistila jsem, že napsal ještě několik dobrodružných románů. Poprosila jsem mamku, jestli bych je nemohla dostat třeba k svátku či k narozeninám. Tak se moc těším.

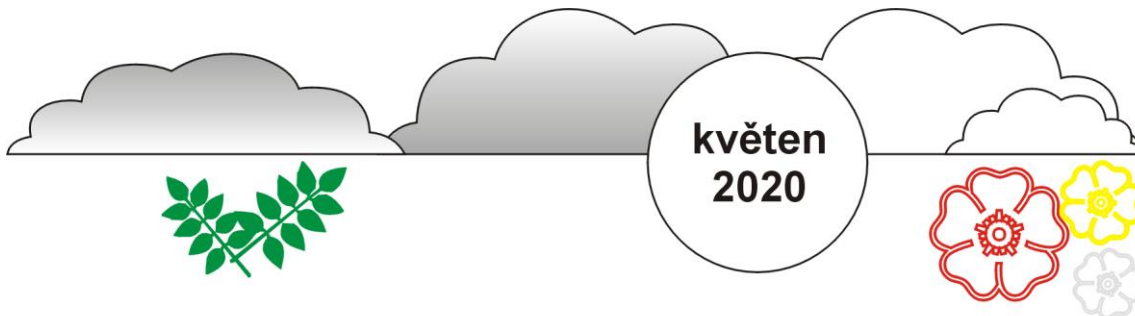
Danka

Dárek, který mi udělal radost, byly lístky na hokej na turnaj Karjala Cup. Šlo o utkání české hokejové reprezentace proti Švédsku. Nevím, při jaké příležitosti jsem ho dostal, ale udělal mi radost. Dárek jsem nedostal jen já, jeli jsme všichni i s dědou. Líbil se mi hokej a dny strávené s rodinou. Navíc jsem na tom hokeji dostal náhodně od jednoho fanouška oficiální hokejovou ročenku 2015, takže tento dárek od rodičů mi udělal opravdovou radost.

Honza H.

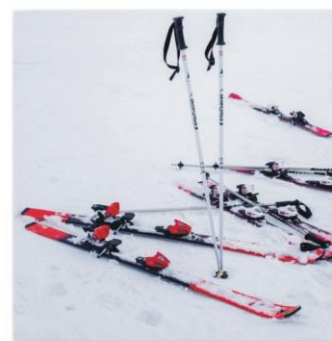
Můj nezapomenutelný dárek bylo zvířátko. Jednalo se o křečka, kterého jsem dostala od mamky za vysvědčení ke konci 6. třídy. Byla to taková malá, chlupatá, šedá kulička s černým pruhem na zádech. Jelikož to byla vážně kulička, tak jsme ho nazvali Koblížek. Nejraději běhal v kouli po domě, spal, hrál si na prolézačkách a hlavně rád jedl. Jednou s tou koulí zaběhl pod skříň a my ho nemohli najít. Moje první pocity z tohoto dárku byly skvělé, protože už jsem delší dobu chtěla morčátko nebo křečka. Křeček rád kousal moji sestru Elu, což se mi na něm velice líbilo. Ale všichni si ho oblíbili, i když je kousal občas také, až na babičku. Tak po roce se ale skamarádili a byl to babči velký kamarád. Nejvíce si ho ale oblíbila Ellen, moje malá sestřenice. Vždy ho s Michaelem tahali. Až mi křečka bylo líto. A i naše Hanička ho měla ráda. Pokaždé, když přijela, ho hledala a volala na něj čiči. Koblížek byl se mnou i na Dni otevřených dveří u nás ve škole, a to nejednou. Vydržel toho se mnou celkem dost. Až do půlky 9. třídy. Když umřel, všem to bylo líto. Dokonce i nějaké ty slzy ukáply.

Simona

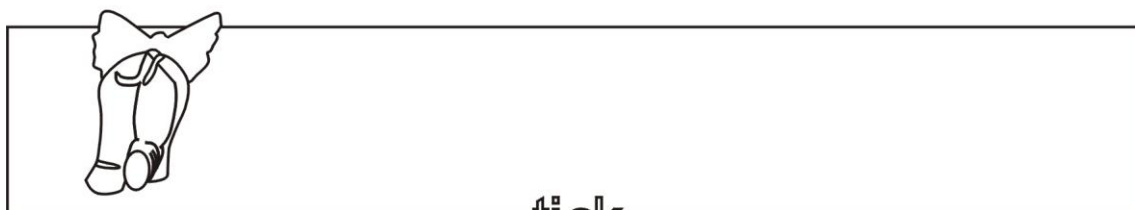

Dárek, který mi udělal radost

Pavel: Nejlepší dárek, který jsem dostal před dvěma lety, byly lyže a dovolená. Nové lyže jsem si přál již dlouho, ty mé staré lyže byly pro mě až moc krátké a nejezdily tak dobře, jak bych si přál. Když jsem uviděl pod stromečkem doopravdy dlouhý dárek, tak mi došlo, že to jsou lyže a lyžařské boty. Když jsem se podíval znova pod stromeček, uviděl jsem ještě nějakou obálku. Říkal jsem si, co to asi tak může být? Peníze? Ne, proč peníze, když jsem dostal lyže i lyžařské boty? Tak jsem obálku otevřel a uviděl poukaz do hotelu v Železné Rudě. Hodně dlouho mi trvalo, než jsem pochopil, že to je dovolená, protože dovolenou vybíráme společně tři týdny před prázdninami. Lyže jsme dali hned druhý den do servisu, abychom je mohli vyzkoušet co nejdříve na sjezdovce v Nové Bystřici. A pak už jen zbývalo těšit se na dovolenou.

Monika: Dárek, který mi udělal největší radost, jsem dostala k Vánocům asi 2 roky zpět. Čekání na rozbalování bylo dlouhé, ale vyplatilo se. Při rozbalování jsem měla na tváři velký úsměv, protože mě dárek hodně překvapil. Jednalo se o výbavu pro koně. Od čištění až po oblečení pro mě. Sestra nejdříve trochu žárlila, ale dohodly jsme se, že si vše můžeme půjčovat. Teď už to tak není, protože nemá moc zájem. Tento dárek jsem dostala od své mamky. Největší radost jsem měla z toho, že to vše patřilo jen mně a mému koníkovi. Hned druhý den jsem to musela všechno vyzkoušet. Bylo to super, konečně jsem měla vše, co jsem potřebovala, a nemusela si nic půjčovat. Spoustu věcí mám dosud. Samozřejmě je časem vyměňuji za lepší a novější, ale na ten den, kdy jsem tento dárek dostala, nikdy nezapomenu.

tisk

ZŠ a MŠ Staré Hobzí

e-mail: skola.hobzi@dac.cz

www.skolahobzi.cz